

НЕДОЗВОЉЕНИ ДОКАЗ

Не може се користити као доказ оно што су овлашћени полицајски службеници чули док су држали телефон окривљеном када је разговарао са другим окривљеним, с обзиром да није постојала наредба о тајном надзору комуникације.

Из образложења:

Дајући у образложењу побијане пресуде разлоге за свој закључак првостепени суд наводи како је из исказа полицијских службеника, Д.П., М.М. и Б.М., између осталог, утврдио да су исти чули како окривљени М.Р. разговара преко мобилног телефона са лицем чији идентитет тада нису знали, а за које су касније утврдили да се ради о окривљеном К.Р., које лице је наредбодавно и нимало подређено тражило да оштећена С. дође на одређено место, не знајући у том тренутку да ће окривљени М.Р. и оштећена С.Т. доћи у пратњи полиције.

Међутим, жалбом браниоца окривљеног М.Р. је основано указано да се побијана пресуда не може заснивати на сазнањима наведених полицијских службеника до којих су исти дошли прислушкивањем телефонског разговора између окривљених, с обзиром да се у конкретном случају ради о неовлашћеном надзору њихове комуникације путем телефона, јер полицијски службеници неспорно нису имали наредбу о тајном надзору комуникације између окривљених, у смислу одредбе члана 167 ЗКП. У прилог наведеном иду и делови исказа полицијских службеника Д.П. и М.М. из којих јасно произлази да су исти држали телефон окривљеног М.Р. на тај начин да су могли чути разговор између њега и другог лица, за које се касније испоставило да се ради о окривљеном К.Р., из чега очигледно произлази да су исти вршили тајни надзор телефонске комуникације између окривљених иако за то нису били испуњени услови из члана 166. и 167. ЗКП.

(Пресуда Апелационог суда у Београду Кж-1 902/15 од 29. октобра 2015. године)

аутор сентенце: мр Сретко Јанковић,

судија Апелационог суда у Београду